

Oláh András

Nincs idő

A vacsoraasztalnál ültek. Anyukát várták türelmetlenül. De anyuka késett. Pedig rendszerint ő az első.

– Mi lehet vele? – kérdezte a felségét Zoli, aki most érkezett haza a munkából. Épp csak kezét mosni lépett be a fürdőszobába, de máris a konyhából előszüremelő illatok hozták izgalomba.

Anyuka valójában a Zoli édesanyja. Pár hónapja költözött hozzájuk. A család úgy gondolta, jobb, ha nem marad magára a faluvégi kis házban. Elmúlt nyolcvanéves. Sokat betegeskedik. Behozták hát a városba. Az egykori gyerekszobát alakították át neki.

– Amikor hazajöttem, benéztem hozzá. Rádiót hallgatott. Kérdeztem, hogy érzi magát, azt mondta, minden rendben – válaszolta Éva.

– Szólok neki – állt fel az asztal mellől Zoli, de ebben a pillanatban már hallatszott is az ajtó nyikordulása és a halk csoszogás a folyosón.

– Már azt hittem, el tetszett felejteni a vacsorát – mormogta Zoltán. – Farkaséhes vagyok... Anyuka betepegett a konyhába. Leült az asztalhoz, a fia melletti székre.

– Most nem is vagyok igazán éhes... – szabadkozott. – Nem kellett volna, hogy megvárjatok.

– Jaj, anyuka, mindig együtt szoktunk vacsorázni. – sóhajtott megkönnyebbülten Éva, és az asztalra tette az ételt. – Milánói. Úgy csináltam, ahogy anyuka szereti...

Tett az öregasszony tányérjára is egy adagot. Aztán a férjét biztatta:

– Ne várj ránk, egyél csak... Az anyukáét még előkészítem, összevagosom apróra...

Zoli jóízűen evett. Imádta az olaszos kajákat.

– Milyen volt a napod? – kérdezte Éva.

– Hagyján – legyintett Zoli. – Befejeztük a német megrendelést... Pont határidőre.

Közben jóízűen tömte a szájába a falatokat. Az édesanyja kedvtelve nézte.

– A holnapi viszont keménynek ígérkezik. Egy teljesen új tervezéssel kell megbirkóznunk. Ilyet még sose csináltunk. Lejön a nagyfőnök is eligazítást tartani. Nem valószínű, hogy ilyen hamar szabadulok, mint ma...

– De hát holnap péntek lesz! Csak fél egyig kellene dolgoznotok... – fakadt ki Éva.

– Tudod, mikor érdekl ez a tulaj! Valószínűleg szombaton is be kell mennünk. Sürget a határidő, nagyon precízen kell leszállítanunk az anyagot. Sok pénz van benne, és nem mindegy, hogy a megrendelő legközelebb is minket akar-e majd...

– De ugye kiviszél Hodászra? – kérdezte aggodalmaskodva anyuka. – Megígérted... – tette hozzá félénken.

– Jaj, azt már el is felejtettem... – csapott a homlokára Zoli. Gondterhelten csóválta a fejét. – Ez most nemigen fog menni, anyuka. Pénteken biztosan nem. Szombaton pedig – ha a munkahelyen végzünk – elígérkeztem Janiékhöz. Érkezik a tetőcserép, segítenem kell a pakolásban.

– De megígérted... – motyogta reménykedve az öregasszony.

– Nincs semmi baj, anyuka... Majd a jövő héten kimegyünk.

Az öregasszony lehorgasztotta a fejét.

– Holnap lesz öt éve... – motyogta.

– Anyuka, ez most nem megy. Tessék elhinni, apu is megérti ott fenn. Ő is látja, hogy milyen zűrösek a napjaink – engesztelő puszit lehelt az édesanyja homlokára.

Az azonban vigasztalhatatlan volt.

– Ez az én keresztm. Az én szívemnek kell könnyűnek maradnia. Ti ezt nem értitek. Muszáj kimenem még utoljára... – és sírva fakadt.

– Mi az, hogy utoljára? Anyuka rémeket lát – próbálta csitítani Éva. – Nincs semmi baj! A doki is megmondta, remek erőben tetszik lenni! Csak enni kellene rendesen... De a milánóit még meg se kóstolta...

– Nem vagyok éhes – remegett a hangja.

– Jaj, anyuka, miért kell mindig makaeszkodni. Olyan tetszik lenni, mint a kisgyerek, amikor nem kapja meg a játékát... Semmi sem múlik ezen a pár napon. Holnapra egyébként is esőt jósolnak... – próbálkozott Zoli. De hiába.

– És ha most szaladnátok ki? – kérdezte Éva.

– Ne kezd már te is! – fakadt ki a férje. – Mire kiérnénk, besötétedik. A temetőben már az orrunkig se látnánk...

Anyukát Éva kísérte be a szobájába. A máskor verébkönnyűségű kis öregasszony most mintha mázsás súlyokkal lett volna teleaggatva.

Másnap reggel, munkába indulás előtt mindketten bekukkantottak hozzá. Békésen aludt az ágyában. Éva megnyugodva sóhajtott.

– Na, látod – jegyezte meg megkönnyebbülten Zoli. – Minden rendben... Csak ezt a gyerekes viselkedést sikerülne valahogy levetközni...

– Ha mégis hamarabb haza tudnál jönni, ugye kiviszed?

– Hát persze – bólintott megadón a férfi.

* * *

Az a péntek valóban mindkettőjük számára hosszúnak bizonyult. Ráadásul tényleg zuhogott az eső is. Egész késő estig.

Vacsorára betoppant Timi, a lányuk. Nem számítottak rá. Eredetileg szombatra jelezte az érkezését. Timi egy ideje már egyedül él. A férjétől elvált. Gyermeke nincs.

– Elmaradtak a délutáni óráim, így aztán arra gondoltam, meglepetést szerzek nektek! Épp elértem még a buszt... – mondta ölelés közben. A holmiját ledobta az előtérben, és a vacsoraasztalnál üldögélő nagymamához sietett.

– Miért vagy ilyen szomorú, nagy? – kérdezte tőle, miközben gyorsan megpuszilta. Választ azonban nem kapott.

– Szeretett volna kimenni Hodászra – súgta Éva –, de apád ma sokáig marad az üzemben. Megint valami határidős feladat...

És valóban, Zoli csak egészen későn érkezett meg. Már rég asztalt bontottak, amikor befutott. Nem volt jókedve.

– Ezt így nem lehet megcsinálni! – morogta. – Az egész tervet át kell dolgozni. Sokkalta nehezebb ezzel a bagázssal, mint a németekkel. A németek pragmatikusak. De ezek folyton ötletelnek! Ma már a harmadik variációt dobtuk sutba! Mert fogalmuk sincs, hogy mit is akarnak pontosan! Őrült népség... Na, hozok gyorsan egy kis pálinkát, hogy a vérnyomásomat rendbe tegyem... Isztok velem? Éva? Timi? Anyuka?

– Miért is ne – mondta Timi. Éva is csatlakozott. Csak anyuka ült magába roskadva a széken.

– Ne szomorkodj, nagy – próbálta felvidítani az unoka. – Igyál velünk egy kortyot!

– Még mindig Hodász miatt ennyire rosszkedvű, anyuka? – kérdezte Zoli, miközben töltött a poharakba az ágyas szilvából.

Timinek hirtelen ötlete támadt:

– És mi lenne, ha holnap ideadnád a kocsit? Kiviszlek a munkahelyedre, és aztán a nagyival leruccanunk Hodászra... Nekem úgyszincs semmi dolgom...

– Jaj, ez igazán remek ötlet! – lelkesedett Éva. – És te mit szólsz hozzá? – fordult a férjéhez.

- Nekem tökéletesen megfelel. Csak aztán ne felejtsetek el délután értem jönni – kedélyeskedett Zoli.
- Ugye, anyuka, jó lesz? – simogatta meg Éva az öregasszony kezét.
- Nincs idő – motyogta az alig hallhatóan. – Már nincs idő...
- Dehogy nincs, anyuka... És holnap már napsütés lesz, meg tetszik látni! – vigasztalta Éva.

* * *

Anyuka azon az éjszakán meghalt. A fotelben ülve, fotóalbummal az ölében találtak rá. Az album annál a képnél volt nyitva, amelyik a vasútállomáson, a pőfékelő gőzmozdony mellett készült... Éva emlékezett rá – sokszor mesélték neki –, hogy a papát kísérték ki a vonathoz. Debrecenbe kellett volna utaznia. De Zolika nem akarta elengedni. Annyira sírt és úgy kapaszkodott az apja nyakába, hogy az öreg meggondolta magát, nem utazott el. Otthon maradt a fiával.

Hasegawa: A város – 2000

